

General | Daniela Requena via Alba Carreres | Actualitzat el 09/10/2020 a les 13:16

Tot el que m'hagués agradat quan era una nena i tenia penis

La Daniela Requena ens explica què li hagués agradat, tant per part dels seus pares, com per part de les institucions, quan va començar la seva transició

[inicicentrareport]Tenia 4 anys. Recordo que ja aleshores volia ser una nena, volia tenir els cabells llargs com les meves cosines i portar vestits com elles. No sabia res sobre què significava ser trans, ni tan sols entenia el concepte.

No va ser fins que no en vaig tenir 16 que li vaig dir a la meva millor amiga, a través d'un sms, que volia ser dona. Ho vaig fer de mica en mica, d'una manera dosificada: a la meva mare li vaig dir que volia reduir el pèl facial, que començaria un tractament elaborat per un especialista en endocrinologia per aconseguir-ho.

Ella se'n va adonar: maquillatge, llenceria femenina... va anar lligant caps. Sense que jo li digués res em va escriure un missatge alertant-me dels perills socials que això podia suposar. Jo li vaig dir que estava segura del camí que havia triat. Va ser la meva mare qui va dir-li al meu pare. Tan ell com la meva mare em van recolzar.

Vaig començar la transició als 21 anys. Tan a l'escola com a la Universitat i a l'entorn familiar o d'amistats m'he sentit recolzada. Sí que és cert que recordo molta il·lusió, però també pors i ansietat. Il·lusió per veure'm projectada en la meva ment, el meu jo del futur, sent feliç. Por per no saber com gestionar la situació, por a que la imatge que visualitzava no s'assemblés a la realitat. Ansietat perquè als meus 21 anys em seguia desenvolupant com a home i jo volia frenar-ho fos com fos.

M'hagués agradat que als meus 4-5 anys, quan de manera inconscient ja manifestava que el sexe assignat al naixement no es corresponia amb com em sentia, els meus pares m'haguéssin pogut orientar més cap aquest camí de felicitat. Ells van donar per fet que era un noi amanerat, possiblement gay, però no van saber aprofundir més en el sentit de les meves paraules.

M'hagués agradat que els meus pares m'haguéssin pogut orientar més cap aquest camí de felicitat

El meu jo d'ara els hagués demanat més llibertat, que haguéssin estat més atents a les meves necessitats reals, que m'haguéssin recolzat des de molt abans.

També m'hagués agradat que als centres educatius hi hagués més formació i informació en matèria d'inclusió LGTBI. Les criatures són esponges i educar-los en el respecte i la llibertat a la diversitat és fonamental, com ja es fa en altres països d'Europa.

M'hagués agradat que tot plegat fos més ràpid, que les llistes d'espera a la Sanitat per les cirurgies no fóssin eternes, que existís una major llibertat legal per la teva decisió de gènere. També crec que seria més inclusiu si les empreses amb un nombre mínim de treballadors incloguéssin un percentatge de persones trans com a treballadores (a Argentina per exemple s'ha aprovat i

és de gran ajuda per a persones que no tenen una aparença cis normativa i que pateixen rebuig laboral).

Sí, són força coses, però tot és possible. I la informació i l'educació són claus per acabar amb qualsevol tipus de discriminació.

[ficentrareport]

A

